

stoffen bleven echter ongebruikt. Kunnen zij nu een plaats vinden in het *Rotterdamsch Jaarboekje*? Van bevriende zijde werd ik tot de mededeeling er van aangespoord. Evenwel, sedert zij werden bijeengebracht zijn er jaren verlopen. Ik geraakte buiten het onderwerp en veranderde bovendien van woonplaats, zoodat mij nu de gelegenheid ontbreekt, mijn aantekeningen op de plaats zelve uit te werken, — een niet gering bezwaar, al beloofde mij de heer archivaris Unger zijn zeer gewaardeerde medewerking, om zooveel mogelijk mijn aantekeningen met de op 't archief en in de bibliotheek voorhanden stukken te vergelijken.

Wat ik geven kan, zal wel zeer gebrekkig moeten blijven. Toch meende ik, het niet te moeten terughouden. Wellicht is er iets in, dat niet algemeen bekend is en wat sommigen met belangstelling zullen ontvangen. In elk geval mogen mijn voormalige stadgenooten er het bewijs in zien van mijne onverminderde liefde voor de goede stad, waarin ik ruim twintig gelukkige jaren heb doorgebracht. En zoo worde deze bijdrage met welwillendheid ontvangen en met toegevendheid beoordeeld.

Tot beter verstand van hetgeen volgt, ga een zeer beknopte herinnering vooraf, van hetgeen in der tijd in de *Historiebladen* uitvoeriger werd behandeld.

De geschiedenis der oudste Heeren van Cralingen schuilt in het duister; genoegzaam zeker is 't alleen, dat tusschen de jaren 1244 en 1252 een Hugo van Cralingen, ridder, de gunst en het vertrouwen van graaf Willem II genoot. Naar het schijnt heeft omstreeks denzelfden tijd, vóór 1260, een zekere Ogier, uit het geslacht Uit den Hoeke, aan dat der Voorschotens verwant, op eigen grond, nog buitendijks, een kasteel gebouwd, dat Honingen ge-